

Ib Lindberg

STAR WARS

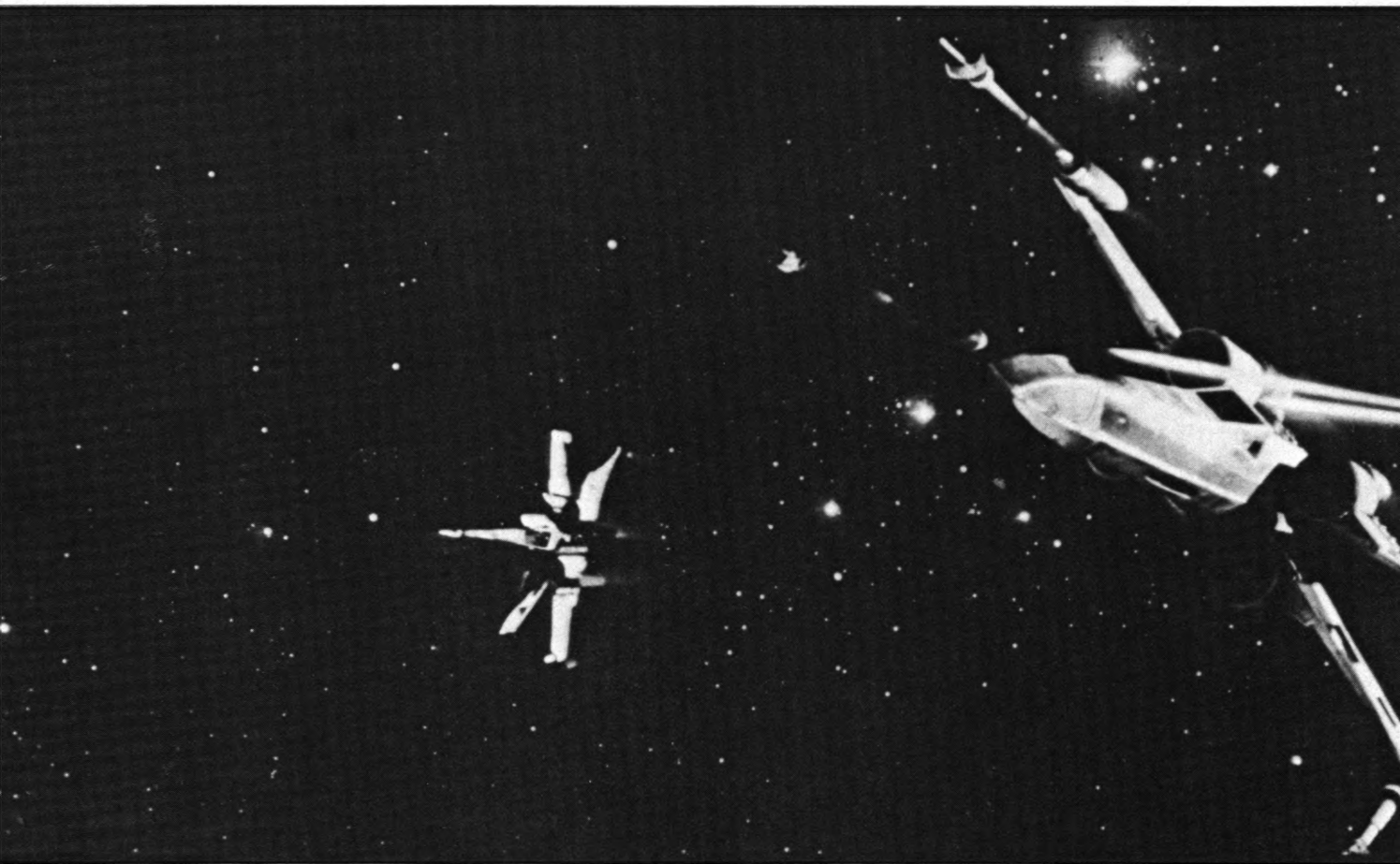

Efter 16 uger i distribution (til midten af sept.) havde »Star Wars« indspillet 140 millioner dollars og har dermed overgået alle andre film i historien, bortset fra »Jaws«. Foreløbig har filmen kun haft premiere i USA. I løbet af efteråret og vinteren vil den komme op over resten af verden, og man regner med, at den inden så forfærdelig længe vil runde de 200 millioner dollars og dermed blive den foreløbigt største kassesucces i filmhistorien.

For instruktøren og producenten George Lucas tegner fremtiden sig rosenrød. »Star Wars« er den 33-årige instruktørs tredje film. Hans debutfilm, »THX 1138«, der blev finansieret af Francis Coppola, blev ikke nogen succes, men den satte ham dog i stand til at rejse kapital til sin anden film, »American Graffiti«, som Coppola også var med-producent på. Denne film opnåede en helt uventet stor

på dansk. Filmens underlægningsmusik er udgivet på et dobbeltalbum, der allerede er solgt i ca. 1.400.000 eksemplarer. Desuden er der diverse souvenirprogrammer, T-shirts, emblemer, fastelavnsmasker og dragter, legetøjsfigurer, kalendere og super-8 highlights. Hertil kommer Lucas' egen romanudgave af filmens manuskript, der er kommet i flere forskellige udgaver, filmens manus i billedbogsform og en bog om filmens tilblivelse.

For George Lucas selv er det hele ret forvirrende. Mens han på den ene side har lavet en film, der åbenlyst appellerer til et bredt publikum, havde han ikke forventet en succes i den størrelsesorden. Han siger, at hvad han har lært af arbejdet med »Star Wars« er, at han primært er filmskaber og ikke filminstruktør. Det har været en udmattende oplevelse for ham at skulle styre et filmhold på 50 mand, og han

publikumssucces, og den har til dato indspillet over 50 millioner dollars. En del af disse penge gik til Lucas og Coppola. Coppola har investeret dem (tillige med sin procent-andel af »Godfather«-filmene) i sin Vietnam-film, »Apocalypse Now«, der imidlertid er røget helt af sporet, rent produktionsmæssigt, og som ender med at blive omtrent lige så dyr, som »Cleopatra« var i sin tid. Lucas anbragte sin kapital i »Star Wars«, der har kostet 10 millioner dollars at producere, hvoraf Fox har investeret de seks millioner og Lucasfilm de fire. Når filmens produktionsomkostninger og reklamebudget er dækket, vil Lucas stå tilbage med en økonomisk gevinst på omkring 50 millioner dollars, hvortil kommer indtægterne på den kolossale merchandising, der følger i hælene på filmens succes: Marvel Comics har udgivet filmen i tegneserie-form i seks hæfter (der vil blive fulgt op af »further adventures«). Disse hæfter vil også udkomme

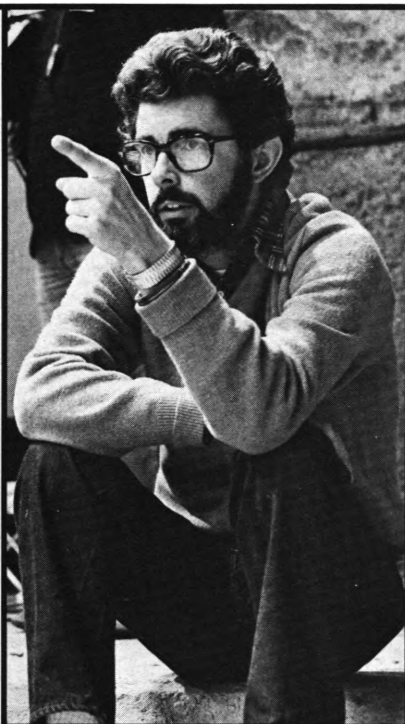
er fast besluttet på, at hans næste film skal være »en lille, esoterisk film«, og den fortsættelse på »Star Wars«, der ligesom ligger i luften nu, vil han ikke selv lave, men overlade til gode medarbejdere. Han nægter i øvrigt fortsat at lade sig interviewe og viser sig kun nødtigt offentligt. Han afskyer Los Angeles og Hollywood (men elsker de film, der kommer derfra) og forlader helst ikke sit hjem i San Francisco. Når han endelig skal til Hollywood, trøster han sig med, at han har gode venner, han kan bo hos. I det hele taget taler Lucas – når han endelig udtaler sig offentligt – meget om sin vennekreds. Og den er da også meget interessant.

Mentor i kredsen er Francis Coppola (der fornylig i en pressemeddelelse har ladet vide, at han har strøget sit mellemnavn, Ford). Coppola er med sine 38 år og sine 15-20 års arbejde i branchen en erfaren mand i forhold til

de øvrige. Det var Coppola, der fik Lucas sat i gang som manuskriptforfatter og instruktør, efter at han havde set hans universitetsafgangsfilm. På Lucas' hold på University of Southern California fandt man også John Milius, Willard Huyck, der skrev manuskriptet til »American Graffiti« sammen med Lucas og Gloria Katz, og Hal Barwood, der lavede manus til Spielbergs »Sugarland Express«. Spielberg hører også til vennekredsen, dels gennem Barwood og Milius (der var med-manusforfatter til »Jaws«), dels fra universitetsårene, før Spielberg gik ind i branchen. Fra studenterårene stammer også venskabet med New York-instruktørerne Martin Scorsese og Brian De Palma. Lucas' kone, Marcia, der har klippet »Star Wars«, har også været klipper på flere af Scorseses film, »så jeg plejer at kigge med på råklipningen af hans film og hjælpe, hvis jeg kan«, som Lucas siger. Endelig er der »San Francisco-slængt«, som

kunne tricket. Og der er ingen tvivl om, at en Robert Altman overlever bedre med sine ambitiøse og kritisk succesrige, men kommercielt risikable film, end en Steven Spielberg gør, hvis hans næste par film bliver økonomiske fiaskoer. På den baggrund er George Lucas henrykt over sin succes med »Star Wars«, fordi den sætter ham i stand til at lave de film, han vil, uden at han behøver at tage hensyn til den kommercielle branches idéer. Og den sætter ham også i stand til at hjælpe venner og bekendte på vej med deres projekter. Brancheblade er allerede begyndt at fantasere om et produktions-fællesskab mellem branchens gyldne drenge, Coppola, Lucas, Spielberg og Scorsese. Det ville være ganske interessant at se, hvad de kunne udrette i forening udenom de gamle, etablerede selskaber.

»Star Wars« har en lang forhistorie. Filmen udspringer af Lucas' begejstring for tegneserier og især for Alex Ray-

Herover: George Lucas.
Til højre Harrison Ford og Peter Mayhew.
Til venstre: Ildkamp i rummet.

Lucas kalder det, nemlig Phil Coughman, John Korty og Michael Ritchie (»Vi hjælper altid hinanden«.)

Det er således en succesrig kreds af unge filmfolk, som Lucas tilhører, og der er næppe nogen af dem, der kan være bekendt at misunde ham hans succes. De har alle sammen betydelige succeser at hænge deres hat på, og foreløbig lader de alle til at kunne overleve kunstnerisk under den byrde af kommercielle forventninger, der er knyttet til deres navne. Men kommerciel succes kan være en farlig ting. På den ene side set giver film som »Jaws« og »Star Wars« den konstant jamrende branche en gevaldig saltvandsindsprøjtning, som animerer dem til at sætte flere og ofte mere risikable projekter på skinner. På den anden side set er branchen også primitiv nok til at forvente nye gigant-successer af folk, der allerede én gang har vist, at de

monds »Flash Gordon«, på dansk kaldet »Jens Lyn«. Oprindeligt prøvede Lucas at købe rettighederne til en filmatisering af »Flash Gordon« (som allerede var blevet filmatiseret i 40'erne med Buster Crabbe i titelrollen), men serien var ikke til salg på rimelige vilkår. Ifølge Lucas krævede King Features, der ejer rettighederne til serien, at få 50% af rettighederne (og dermed indtægterne) i projektet. (I august måned i år købte Dino de Laurentiis rettighederne til film og TV til »Flash Gordon«, utvivlsomt ansporet af »Star Wars«s succes. Det er ikke oplyst, hvor meget Laurentiis måtte slippe for rettighederne).

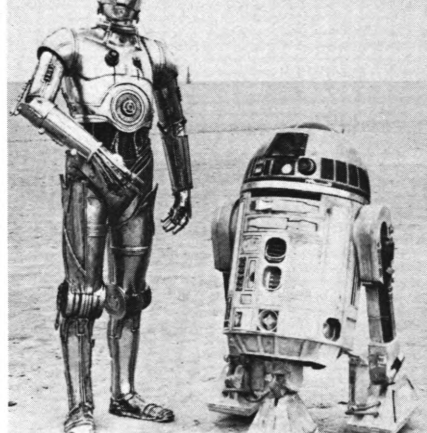
Lucas måtte altså skrive sin egen historie, og det tog ham fire år at få hold på den. Han tilbød projektet til flere selskaber, der afslog, før Fox endelig accepterede. United Artists og Universal var blandt dem, der afslog, selv efter Lucas' succes med »American Graffiti«. De ærgrer sig nok nu.

Prinsessen er fanget ...

...men de trofaste robotter undslipper ...

Ce-Trepeo og Erto-Deto

Handlingen i »Star Wars« foregår, som filmens første tekst fortæller, »for længe siden i en stjernetåge, langt, langt borte«. Den gamle galaktiske republik er faldet, og en senator har slået sig op som kejser over galaksen. Men han er i hænderne på sine guvernører, især stormuftien, den skurkagtige guvernør Tarkin. Imperiets senat er blevet opløst og magten lagt ud til distriktsguvernørerne, der vander sig i frygt for den mægtige Tarkin og hans tro hjælpere, Lord Darth Vader. For at holde provinserne i ave har Tarkin ladet bygge det fuldkomne våben, en gigantisk rumstation, »Dødsstjernen«, der har laserstråle-kraft nok til at tilintetgøre en planet på brøkdele af et sekund.

Men rundt omkring i Imperiet ulmer et oprør. Flere systemer støtter oprøret med våben og mandskab, og oprørerne er nu blevet så mægtige, at de allerede har vundet flere sejre over de kejserlige stjernekrudssere. Tilsyneladende styres oprøret fra den freds- og frihedsselskende planet Alderaan. Den unge prinsesse af Alderaan, Leia Organa, er på vej tilbage til Alderaan i sit konsulærskib. Med sig bringer hun de fuldstændige planer til »Dødsstjernen«, som oprørs-spioner har opsnappet. Når planerne er blevet analyseret, håber oprørerne at kunne finde et svagt punkt på den pansrede rumstation, hvor de kan sætte et angreb ind.

Men inden prinsesse Leia når Alderaan, bliver hendes rumskib stoppet af Darth Vader og hun selv taget til fange. Forinden er det dog lykkedes prinsessen at anbringe de stjålne planer over »Dødsstjernen« i robotten Erto-Deto (R2-D2), der sammen med en anden robot, Ce-Trepeo (C3PO), lader sig skyde ud med en redningskapsel fra det bordede konsulærskib. De lander i god behold på planeten Tatooine.

De to robotter er hovedpersoner i filmen og meget menneskelige. Den lille Erto-Deto taler i et specielt robotsprog, som Ce-Trepeo imidlertid oversætter til menneskesprog.

Ce-Trepeo (C'et står for »cyborg« = cybernetisk organisme) er kodet i etikette og protokol. Han er frygteligt formel, en science fiction-udgave af Hudson fra »Herskab og tjenestefolk«, og han taler og tolker alle de sprog, der er gængse i hele galaksen, inklusive de binære edb-sprog.

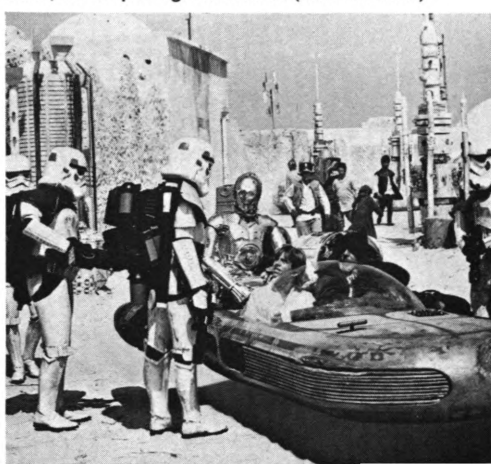
Tatooine, hvor de to robotter – eller droider, som de kaldes i filmen – er landet, er en ørkenplanet, ikke ganske ulig Arrakis i Frank Herberts »Dune«. Det er en nybyggerplanet, hvor der er langt mellem farmene, og hvor et morderisk sandfolk, Tuskenrytterne, huserer på deres ridedyr, de kæmpestore banthaer. Her lever også jawaerne, små ansigtsløse væsener, der taler som Chip og Chap, og som de-aktiverer og videresælger løsgående robotter, en regulær slavehandel. Jawaerne tager også Erto-Deto og Ce-Trepeo til fange, men heldigvis bliver de solgt videre til farmeren Owen Lars, der er onkel til filmens helt, den unge, smukke og blåøjede Luke Skywalker. Mens Luke er ved at rense droiderne, begynder Erto-Deto at udsende den meddelelse, som prinsesse Leia fodrede den med i rumskibet. Meddelelsen er stilet til en Obi-Wan Kenobi, der – viser det sig senere – er identisk med særlingen Ben Kenobi, der lever som eneboer i klithavet Jundland, ikke langt fra Luke Skywalkers farm.

Om aftenen ser Erto-Deto sit snit til at stikke af fra sin nye herre, og næste morgen drager Luke og Ce-Trepeo afsted for at finde den. De bliver imidlertid overfaldet af Tuskenryttere, og kun Ben Kenobi pludselige tilsynekomst redder dem. Nu er fire af filmens helte samlet. Ben Kenobi fortæller Luke om sin baggrund. Han er den sidst overlevende af de Jediiddere, der gennem årtusinder var den gamle republiks værn og fredens og retfærdighedens forsvarere. Lukes far var også Jedi-ridder, men han blev forrådt og dræbt af Darth Vader, der selv var ridder og elev af Ben Kenobi, men som blev forledt af ondskaben og svigtede sit kald. Ben Kenobi fortæller Luke om Kraften, det energifelt, der udgår

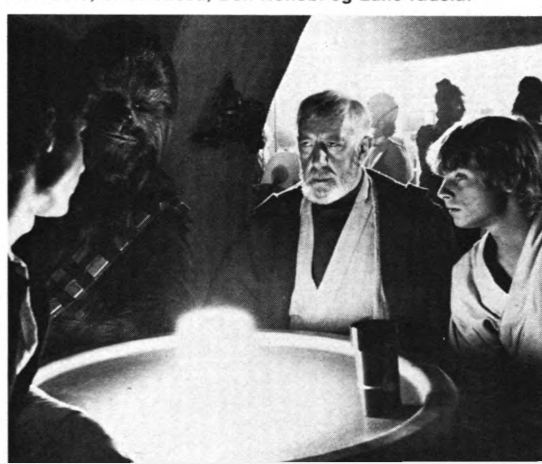
Luke kæmper mod en tuskenrytter

Luke, Ce-Trepeo og Ben Kenobi (Alec Guinness)

Han Solo, Chewbacca, Ben Kenobi og Luke rådslår

sigtsløse Jawaer sælger robotterne

Luke Skywalker

Luke frygter for onklens liv

fra alt levende i Universet, og som giver en Jedi-ridder hans telepatiske styrke. Luke får også sin fars lasersværd, »et ædelt våben fra en mere civiliseret tidsalder«.

I mellemtiden har en eftersøgningsgruppe af kejserlige stormtropper sporet de to forsvundne robotter til Jawaerne og til Lukes farm, og da han kommer tilbage, finder han sin onkel og tante dræbt. Han beslutter nu, at han vil drage med Ben Kenobi og de to robotter til Alderaan for at overbringe de vigtige planer, som Erto-Deto stadig bærer i sit system. De begiver sig til rumhavnen Mos Eisley, hvor mange af galaksens bedste fragtpiloter holder til. Mos Eisley er et virkeligt hul, en interplanetarisk udgave af Tanger eller Flagstaff, Arizona. Her holder laser-strålepistolerne justit. På et værtshus, hvor galaksens værste bærmere og udsud holder til, finder vore venner pirat-skipperen Han Solo og hans styrmand, den 8 fod høje wookiee-abe Chewbacca. De er klar til at gøre hvadsomhelst for penge, bare pengene er store nok, og de lover at bringe Ben Kenobi, Luke og robotterne til Alderaan ombord på deres smuglerskib, »Tusindårs-falken«, et ramponeret skrog af et fragtskib, der imidlertid er fikset til at kunne flyve med halvanden gang lysets hastighed, og som uden besvær kan løbe fra de største kejserlige stjernekrudere.

Efter et par voldsomme småepisoder lykkes det også for vore helte at komme afsted i »Tusindårs-falken«, og selv om nogle kejserlige rumjagere prøver at stoppe dem, slipper de væk, ud i hyperrummet på den anden side af lysets hastighed. Så vidt så godt.

Imidlertid har Darth Vader forgæves prøvet at få prinsesse Leia til at røbe, hvor oprørerne har deres hovedbase, men prinsessen er mere modstandsdygtig overfor Vaders tankelæser-maskiner, end han havde regnet med. Til sin rædsel må prinsessen se den nedrige Tarkin demonstrere »Dødsstjernen«s dommedagskraft på hendes hjemplanet,

Alderaan, der bliver pulveriseret med en enkelt laserstråle.

Resultatet af denne udåd er, at da »Tusindårs-falken« har nået sin beregnede endestation og atter sætter farten ned til underlys-hastighed, ser dens passagerer ikke Alderaan, men kun en gigantisk meteorregn, og i det fjerne »Dødsstjernen«, hvis utroligt stærke magnetfelt suger »Tusindårs-falken« til sig, uanset hvor meget kraft Chewbacca sætter på sine bak-motorer.

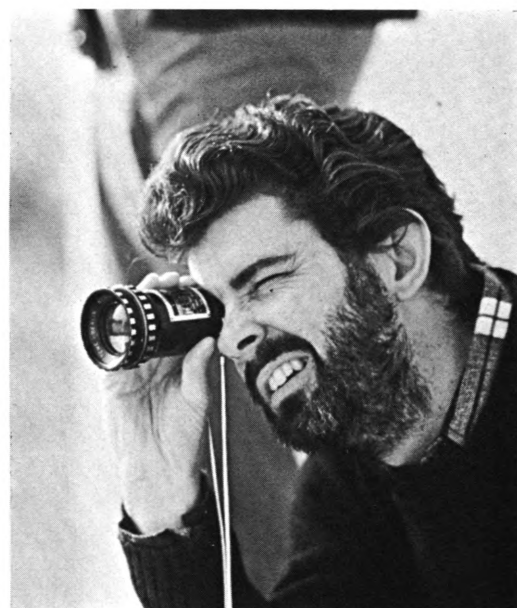
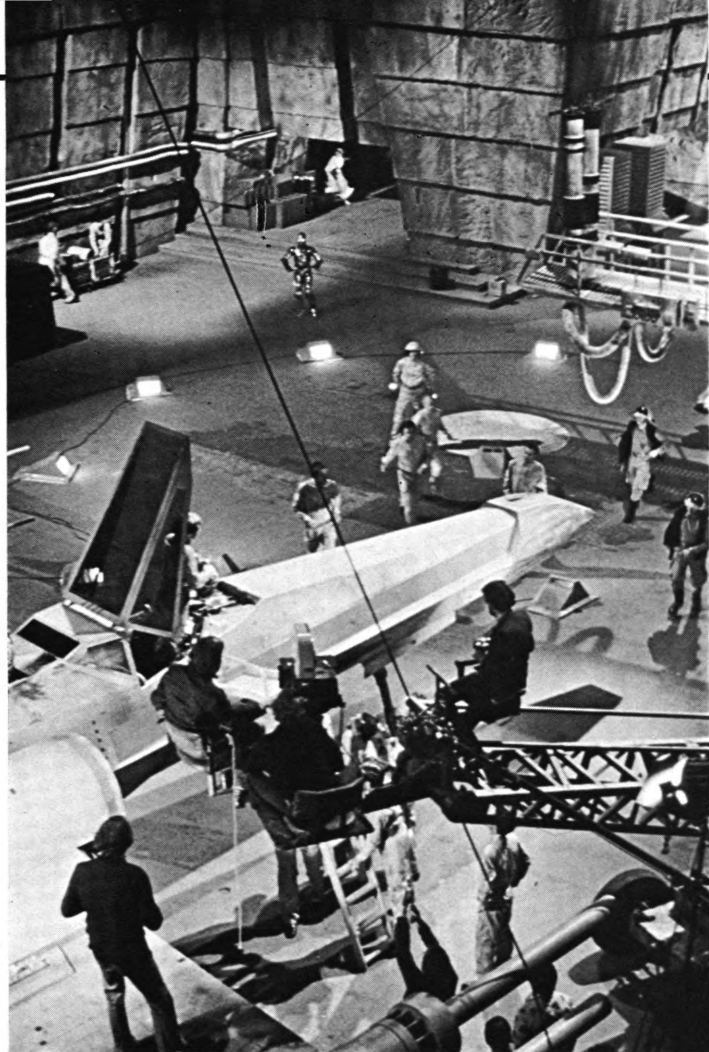
Resten af filmen er ren »Robin Hood«, efterfulgt af »Mørkets eskadrille«. Vore helte – de er nu blevet seks, fordi Han Solo og Chewbacca under løfte om rundhåndet belønning har sluttet sig til dem – begiver sig i snedige forklædninger ind i »Dødsstjernen«, dels for at afbryde det magnetfelt, der holder »Tusindårs-falken« fanget, dels for at finde og befri prinsesse Leia. Det kommer til en utrolig masse action og slåskampe på strålere og lasersværd, alt imens Han Solo og Leia skændes brat om, hvem der skal give hvem ordre. Det ender selvfølgelig med, at de slipper helskindet ud af »Dødsstjernen« – de fleste af dem – og så flyver de til Yavins fjerde måne, hvor oprørerne har deres base, for at forberede det endelige slag mellem Imperiet og Oprørerne. Planerne i Erto-Detos indre bliver analyseret, og man finder også et svagt punkt ved »Dødsstjernen«, men det er så lille, at ingen jagerpilot ville kunne ramme det, end ikke ved hjælp af computer-styrede proton-torpedoer. Men det er jo alt eller intet for oprørerne. Deres base er endelig blevet sporet, »Dødsstjernen« nærmer sig. Det er kun et spørgsmål om minutter, før den har rundet planeten Yavin og er på skudhold af den fjerde måne. Skal oprøret lide samme skæbne som Alderaan? Oprørspiloterne går på vingerne i deres små, hurtige rumjagere, der er så små, at de kan trænge igennem »Dødsstjernen«s ydre forsvarsværker. Den endelige kamp er begyndt. Og gæt engang, hvem der vinder ...?

n Kenobis kamp mod Darth Vader Luke og Han Solo i kamp

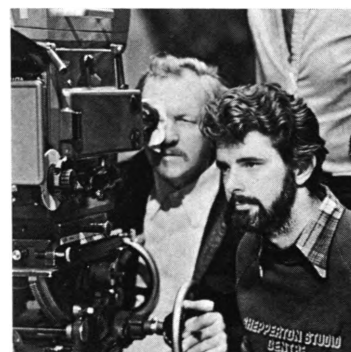

Sejren er vundet

Til venstre, øverst George Lucas på kamerakran, derunder frokostpause for robotten E2-D2. Herover, George Lucas, og øverst et sidste eftersyn af robotten Se-Trepeo. Nederst George Lucas.

Det var handlingen i »Star Wars«, og den skal man ikke være ked af, at man kender i forvejen, for filmen afvikles i et så drabeligt tempo, at man virkelig skal være oppe på mærkerne for at få alle detaljerne med. Og detaljer er der nok af i »Star Wars«. Sjældent har en film fortalt en omfangsrig og til mindste detalje gennemarbejdet historie på så kort tid.

»Star Wars« er nemlig en meget publikums- og biografvenlig film, der varer præcis to timer. Hvis man hører til filmens store fanskare, kan man så sidde og jamre sig under slutteksterne over, at det hele allerede er forbi. Men selv om man ser lidt køligere på filmen, vil det nok være et spørgsmål, om den egentlig er så publikumsvenlig, som den

gerne vil være. To timer er faktisk for lidt til en så handlingsmættet film, og man havde måske haft færre ubesvarede spørgsmål efter filmen, hvis den havde været bare en halv time mere. Der er noget utroligt eksklusivt over den måde, hvorpå geniale indfald og frapperende detaljer strøs ud over hver eneste scene i filmen. Lucas har selv ladet fremstille – i første omgang til internt brug – et leksikon over begreber og personer og lokaliteter i »Star Wars«. Det er meget fornøjelig læsning, men man må indrømme, selv efter at have set filmen et par gange, som jeg har, at ikke alt er tilstrækkelig godt belyst og forklaret i selve filmen. Det er kun en mindre indvending, al den stund »Star Wars« jo ikke er en budskabsfilm, som f.eks. »2001« var, men en kontant actionfilm, som skal engagere sin tilskuer i de par timer, den varer, og ikke et sekund derudover. Og de detaljer, man ikke har nået at fange i skyndingen, dem kan det såmænd også være ligegyldigt med.

Når science fiction-film ikke er ude på at levere et filosofisk eller eksistentielistisk eller økologisk budskab, og det er »Star Wars« ikke, vil deres underholdningsværdi som regel kunne måles i deres påhitsomhed, deres måde at lade kendte begreber optræde i nye og fiktive sammenhænge. Og her – det vil først og fremmest sige på manuskriptstadiet – ligger »Star Wars«s første og største triumf. Filmen låner flittigt og originalt fra alle tænkelige action-genrer og bruger lånene helt konventionelt, hvad der i sig selv er ret modigt gjort. Da Luke Skywalker og prinsesse Leia således på et tidspunkt skal forcere en svimlende afgrund inde i »Dødsstjernen«, griber Luke et tov og får det fæstnet til en stander, og så svinger de sig over afgrunden, ganske som man gjorde i »Tarzan« og i »Flammen og pilen«.

Og da Han Solo bliver passet op af en skummelt udseende dusørjæger i cantinaen i Mos Eisley, holder han ham hen med sludder, indtil han har fået gjort sin strålepistol klar under bordet, og så skyder han ham, ret nonchalant, op gennem bordpladen. Derefter rejser han sig og smider en mønt til bartenderen med ordene: »Sorry about the mess«, og så går han. Scenen er set magen til i snesevis af westerns, men hvis man vovede at indlægge den i en western i vore dage, måtte man gøre det med en god portion selvironi.

Der er også gode og fornøjelige dagligdags klichéer i »Star Wars«, som f.eks. da Luke Skywalker vil sælge sin speeder (der er et meget sofistikeret køretøj, som bevæger sig hen over jorden i et par meters højde med utrolig fart) for at skaffe penge til overfarten til Alderaan, og brugtogsforhandleren byder ham en skammelig lav pris, hvad der får Luke til at sige: »Siden den nye model 1138 kom på markedet, er den gamle ingenting værd«. Eller scenen, hvor Ce-Trepeo smides ud af cantinen i Mos Eisley med bartenderens ord: »We don't serve his kind here«. Racismen flourerer altså også på et skummelt værtshus i en skummel havneby, hvor der i forvejen er samlet et sådant udvalg af freaks, at »Muppet Shows« ikke kan opvise en brøkdelt deraf. (Bortset fra det kunne man godt lide at vide, hvad bartenderen havde tænkt sig at servere for en robot.)

»Star Wars« har altså et stort komparseri af klichéer, som kommer til ære og værdighed i den nye sammenhæng: der er jagerfly-dogfights, der er resolute helte og smukke heltinder, der er et robotpar, der er modelleret over Gøg og Gokke, der er western-miljøer og havneknejper og en ædel gammel samurai, der kæmper sit livs sidste kamp for retfærdigheden. Hvad der ikke er i »Star Wars« er vold (der er i alle tilfælde ikke ret meget) og erotik. Der er til sidst i filmen

tilløb til lidt rivaliseren mellem Luke og Han Solo om prinsessen, men ingen af dem får hende, i alle tilfælde ikke i denne omgang. Der er mystiske planeter og mælkeveje og det store tomme rum, men modsat andre rumfilm betoner »Star Wars« ikke rædslen for det store ukendte. Rummet er her kuert og kortlagt. Det er det hav, som skibene sejler igennem fra planet til planet, fra solsystem til solsystem.

»Star Wars«s anden store bedrift er special effects-arbejdet, som er ganske suverænt. De snart ti år, der er gået siden »2001« har udviklet teknikken på dette område enormt, og det er forbløffende, at »Star Wars« – med hele sit kolossale dekorations- og model- og miniature-arbejde – har kunnet laves for færre penge, end »2001« blev i sin tid. Lucas anslår, at en trediedel af filmens produktionsomkostningerne er gået til special effects, og så må man sige, at han har fået valuta for sine penge. De millioner, der er brugt på special effects, kan virkelig ses på lærredet.

Filmen er et smukt kalkuleret puslespil, der veksler mellem eventyr, spænding og humor, og som har et højdepunkt ca. hvert kvarter, ligesom de gamle seriefilm, vi så i vor barndom. I en sådan sammenhæng er skuespillerne naturligvis ganske underordnet den smukt komponerede helhed, og der er ingen, der får lov til at løbe af med hele scener. Lucas og hans producent Gary Kurtz var fra starten enige om, at »Star Wars« ikke skulle være en stjernefilm, altså i henseende til skuespillere, og Fox har været fornuftige nok til ikke at insistere. Det havde næppe heller gjort den store forskel for filmens publikumsappeal, om hovedrollerne blev spillet af Steve McQueen og Robert Redford, eller af helt ukendte skuespillere. Som det ser ud nu, er filmens to bedste roller, Luke Skywalker og Han Solo, tilfaldet et par debutanter, Mark Hamill og Harrison Ford. De har godt nok begge to brokket sig eventyrligt over Lucas' rigide arbejdsfacon med skuespillerne, men resultatet er blevet fortrinligt. Især får Harrison Ford givet sin fribytter-rolle en skøn portion selvironisk machismo. Carrie Fisher, som spiller prinsessen, ligner måske ikke min barndoms forestilling om prinsesser, men hvis jeg endelig skulle lukkes inde i et rum, hvor de bevægelige vægge truer med at knuse mig i løbet af få sekunder (ligesom i de gamle Zorro-film), ville jeg hellere være samme med hende end med Snevide. Alec Guinness og Peter Cushing spiller henholdsvis Ben Kenobi og guvernør Tarkin med stoisk autoritet.

Hvis »American Graffiti« var en nostalgi-film, er »Star Wars« det ikke mindre. Filmens allerstørste kvalitet er, at den så renhjertet genopliver alle vor barndoms film. Men man skal ikke være barn for at se og nyde »Star Wars«. Til trods for hvad Lucas selv mener, er filmen afgjort mere egnet til et voksenpublikum, med dets større krav til kvalitet, end den er til et børnepublikum, der er ligeglad med, hvad en film handler om, bare den er farverig og kontant. Nu har amerikansk film opdaget, at der er penge i at være gammeldags, og alle de gamle konventioner og genrer hives frem og støves af, og ofte er resultatet hårrejsende. Det er håbløst at lave nye versioner af »Waterloo Bridge« og »Diligencen« og »Flammen og pilen« og få dem til at ligne andet end pinlig spekulation i eskapisme. Peter Bogdanovich prøver energisk at genoplive alle de genrer, han som kritiker har elsket og dyrket, og resultatet understreger hver gang, at den type gammeldags ikke kan lade sig lave i vore dage.

For George Lucas er det lykkedes. »Star Wars« er uskyl-dig, romantisk og utroligt vital, og sjældent oplever man så meget i en biograf på to timer.